

A painting depicting a woman in a black dress and a dog in a forest. The scene is dominated by a large, gnarled tree on the left with vibrant orange and yellow autumn leaves. A large, bright sun with concentric circles is in the center. The woman stands on the right, looking towards the dog. The ground is covered in fallen leaves. The overall style is expressive and somewhat abstract.

Lily Wonderland
CUDZINEC

VYDALO MEA2000, o. z.
© Všetky autorské práva sú yhradené
ISBN 978-80-560-0347-3

Lily Wonderland

CUDZINEC

Z anglického originálu: Stranger by Lily Wonderland

Technická spolupráca: Ličko Michal, Hrbatá Eva

© Cover photo: Katka Horníková

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

Všetky práva vyhradené.

Žiadna z týchto knižiek nemôže byť reprodukováná bez povolenia autora.

Website: <http://lilywonderland2012.wixsite.com/lilywonderland>

Facebook: Lily Wonderland – Valéria Oszatná

ISBN 978-80-560-0347-3

OBSAH

<i>SKALA</i>	4
<i>CUDZINEC</i>	10
<i>VEČERNÁ PIESEŇ</i>	16
<i>MESAČNÝ MUŽ</i>	22
<i>ZRKADLO DUŠE</i>	28
<i>DRAHOKAM A TULÁK NA CESTE</i>	33
<i>MIESTO SLÁVY</i>	36
<i>NA SAMOTE</i>	43
<i>HURIKÁN</i>	50
<i>PRÍCHOD ANJELA</i>	54
<i>CHUŤ LÁSKY</i>	59
<i>SPÁSA</i>	62
<i>BUDEME TAM SPOLU?</i>	75
<i>ANJELOVA SPOVEĎ</i>	84
<i>STRATENÉ DETSTVO</i>	94
<i>METAMORFÓZA</i>	100

SKALA

V diaľke skala stojí,
obklopujú ju iba vlastné studené údy,
slnko zdvíha hlavu k nebesiam,
ona stojí bez pohnutia,
je takmer neviditeľná.

Vypína sa vysoko,
je nedosiahnuteľná,
cez škáru oka vidno ju,
je však vzdialená.

V zime sa netrasie,
slnko v lete ju neobmäkčí,
je tvrdá už mnohé roky,
obklopená všetkým, na čom záleží.

„Prichádzaš ku mne,
vystupuješ po mojich výšinách,
nohy šmýkajú sa pri spádoch,
dotýkaš sa môjho nahého tela,
si zdesený,
keď niečo otrie sa o teba.

Pod mojím náručím prebývajú kreácie,
ktorých sa obávaš,
na mojom tele vyrastajú ihličia,
ktorých strániš sa,
a predsa vidím ťa,
ako pozeráš cez škáru očí,
vytváraš obraz môjho ja,
hovoriš, som nádherná, krásna.

Pre mňa krása je však naokolo,
tam, kde dovidí moja tvár, telo,
pre mňa krásou je moja matka,
ktorá dala mi toto miesto.”

Muž odtiahne ruky,
zoskočí zo skaly,
pocit silnej spolupatričnosti
oberá ho o zmysly.

Akoby skala vedela,
čím si prešiel na ceste života.
Akoby čítala jeho pocity,
hovorila jazykom jeho srdca.
„Kto si?“ Ozve sa skala.

Muž premýšľa,
akú odpoveď dať má.
Je tam nejaká,
ktorá by ho skutočne opísala?

„Som hviezdou, ktorá má nekonečnú púť,
čas však vo svete, kde žijem nemá význam.
Som planétou s menom,
ale narodil som sa bez mena.
Som obklopený podobnými mne,
ale predsa sám na tej ceste.

Stojím na jednom mieste,
či pohybujem sa?

Žiarim na chodníku slávy,
alebo som na svetelné roky vzdialený?
Kto môže s istotou povedať,
čo sa v tej diaľke odohráva?
Vidíš iba odraz môjho svetla,
moje teplo však necítiš.
Kde končí moja púť?

Umriem s veľkým výbuchom
a možno to ani nezbadáš.
Rozsypem však svoje časti do éteru.
Oh, áno, vrátim sa!
Prídem v novom prevleku,
budem možno menší,
vzdialenejší,
ale stále to budem ja.

Dol'ahne k tebe lúč môjho svetla?
Ak bude slabé,
budeš hl'adat' ma,
ked' v teple domova
pozrieš sa cez okno na zamrznutú krajinu,
zdvihneš oči k nebesiam, spoznáš tú jedinú?

Pretrhne moje slabé svetlo tú hlbokú tmu
a dostane sa do blízkosti Zeme?
Budeš počuť zvuk rýchlosti nekonečnosti?
Spoznáš ma v tej diaľke,
rozoznáš ten jas?

Odpovedať ti jednoducho,
som tým, koho život urobil ma,
som jeden zo siedmych biliónov,
bez mena.

Muž precitá, otáča hlavu,
na blízku nikoho nevidí,
je obklopený iba panenskou prírodou
všade, kde oko dovidí.

Skala viac neprehovorí,
junáka napospas osudu privráti.
Je iba studeným kameňom
bez citu a myslenia,
čo ona môže vedieť
o živote človeka?

CUDZINEC

Sám, odhalený, nahý,
teplý vzduch dostáva sa do tela,
búrka zasahuje telo,
ruky zdvihnuté do neba.

Ničota a splynutie s prostredím,
v buši počuť sykot hada,
v kroví prebývajú príšery,
čierna vdova splieta sieť okolo sveta.

Dážď zmiešaný so slzami,
horko sladkosť v živote,
cudzinec s batohom na pleciach,
pýta sa: „Kde svoj domov nájdem?“

Do krajiny ďalekej zaviedli ho túlavé topánky.
Zodraté nohy, mozole na prstoch,
premočený do kosti,
vidí týčiace sa vrchy,
neživé kamene,
stepi i stodoly,
plameň horúčav i ostrie bleskov,
prešiel ťažkou cestou, smeroval do púšte.

Zmáčaný dažďom oddáva sa otázkam:
„Oh, Bože, povedz mi, čo mal som,
a čo teraz mám?
Kde som sa dostal,
keď stratil som sa,
kde bol ten bod,
z ktorého nemohol vrátiť som sa?